

6. השימוש באובייקט

והתיחסות באמצעות הזרזיות¹

פרק זה אני מבקש להציג לדין את רעיון השימוש באובייקט. נראה לי שבנושא הקשור אליו, ההתייחסות אל אובייקטים, כבר עסקנו הרבה, ואילו רעיון השימוש באובייקט לא נבחן די הצורך, ואולי אף לא נחקר כשהוא עצמו.

חיבור זה על השימוש באובייקט נולד מודע מתחום ניסיוני הקליני, ויש בו שם המשך ישיר לקו התפתחות המיחוד לי. אני יכול להניב, כמובן, שהחברים המשיכו בדרך שבה התפתחו רעיונות, אבל ברצווני לצין שיש קו של רצף בדברים, והסדר שאולו ישנו ברצף הזה, הקשור לתהליכי התפתחות העבודה.

הדברים שאומר בפרק זה פשוטים בתכלית. אף-על-פי שמדובר בניסיוני הפסיכואנליטי, לא הייתי אומר שהם יכולים לפני עשרים שנה, מפני שאו לא היה בידי הטכניקה שאיפשרה את תנועות הפעלה שברצוני לתאר. למשל, רק בשנים האחרונות נעשית מוסג'ל להמתין ולהמתין להתפתחות התרבות של העברה, הצומחת מותך אמון הגדל של הטכניקה ובמגרת [setting] הפסיכואנליטיות, * ולהימנע מלקטוע תהליך טבוי זה על ידי נתינת פירושים. ראוי לשים לב שכונתי לנtíת הפירושים ולא לפירושים כשם עצם. מחרידה אותה המחשבה כמה פעמים מנעה או עיכבתני שני עמק אצל מטופלים בקטגוריה סיוג מסוימת, בغالל הזרק האישי שלו לפרש. אם בקנמאתן, יבוא המטופל לכלל הינה מותך יצירות ובחורות עצומה, והוא ננהמן מהדרווה הזאת יותר משנהנית או מן התהוושה שאני פיקח. אני חשב שאנו מפרש בעיקר כדי להביא לידי עת המטופל את גבולות הבנתה. העיקרון הוא שהמטופל – והוא בלבד – הוא בעל התשבות, אנחנו עושים לאפשר לו, או לא לאפשר לו, להקיף את מה שידוע, או להיעשות מודע לדעוז מותך קבלת.

מנוגדת לכך העברודה הפרשנית הפסיכואנליטיקאי חייב לעשותה, המבדילה בין אנלייה לאנלייה עצמה. כדי שפרשנות זו של האנלייטיקאי תועל ותשפיע, היא חייבת להיות קשורה לכוחו של המטופל למקם את האנלייטיקאי מחוץ לתחומי התופעות הסובייקטיביות. כרוכה בכך יכולתו של המטופל להשתמש באנלייטיקה, והוא נושא של חיבור זה. בהוראה, כמו בהאכלת ילד, יכולות להשתמש באובייקטים נתפסת כדבר מובן מאליו, אבל בעבודתנו علينا לחתת את הדעת על התפתחותה וביסוסה של יכולת זו, ולזהות את חוסר יכולתו של המטופל להשתמש באובייקטים, במקום בו זה עובדה.

¹ הפרק מכוסס על מאמר שהוקרא בפנוי החברה הפסיכואנלית של ניו-יורק ב-12.11.68, וראת אור ב-1969 ב-*International Journal of Psycho-Analysis*, קבלת-הנים הצעונה להזראה, ועל כאבו של וייניקוט בעיטה, דאה ספירו של דודי גולדמן, *In Search of the Real*. NY: Aronson, 1993.

* מלה setting אצל וייניקוט, או לביטוי המקביל לה – *set-up*, ממשמעות עשרה ומஹיות, שהתרגoms 'משמעות' אינו מעביר במלואן, אך לא מצאנו לו חליף.

דווקא באנליזה של מקרים גבולים, יש הומנות לצפות בתופעות הרקוט, המספרות רמזים וסימני-ידרך להבנת מצבים סכיזופרניים באמת. במונח 'מקה' גבולי, אני מתכוון לסוג של מקה שבו גרעין ההפרעה של המטופל הוא פסיכוטי, אבל למטופל יש מידיה מספקת של אוגון פסיכוגירוטי כדי להיות מסוגל להציג הפרעה פסיכוגירוטית או פסיכומסתית, כל אימת שתחרדה הפסיכוטית המרכזית שבו מיימת לפroxין החוצה בצורתה הגלומת. במקרים אלה, הפסיכואנליטיקאי יכול לשחק פעולה במשך שנים עם הצורך של המטופל להיות כשרה וכולם מרוצים. משוגע) ולהיות מטופל בתור שכוה. האנלייה מתנהלת כשרה וכולם מרוצים. החיסרון היחיד הוא שאין היא מסתיימת לעולם. אפשר לסימחה, ויש שהמטופל אף מגיס עצמי פסיכוגירוטי כובע במטרה לסייע הרטית-טובה. אבל לאmittתו של דבר, המטופל יודע שלא חל כל שינוי במצב היסודי (הפסיכוטי), ושהאגיליטיקאי והוא האציגו לשחק פעולה בהכשלת הטיפול. אפילו כיישלו וזה עשוי להיות בעל ערך אם האנלייטיקאי וגם המטופל מכירים בפישולו המטופל מבוגר יותר עכשו, וסבירו למוטה בתאונת או במחלה גברו, וכן התאבדות בפועל עשויה להיות יתר-על-כן, האנלייה היתה מהנה כל ומון שנמשכה, אילו ייכלה פסיכואנלייה דרך חיים, אפשר היה לומר על טיפול כוה שמייא את הטיפול ושבחו אותו, אינה דרך חיים. ככלנו מוקווים שהמטופלים שלנו יטימו את הטיפול ושבחו אותו, וכך שחשיכים עצםם הם הטיפול בעיל המשמעויות. אך-על-פי שהוא כותבים מאמורים על המקדים האבוליטים האלה, בתוכנו אנו מוטדים כאשר השיגוון המצו שאים אינו וכשה לגילוי ולמפהש. ניסיתי לתאר זאת בירתර הרכה במאמר שכתבי על הסיווג (Winnicott, 1959-1964).

אולי נחוץ לסתות עוד קצת מן הנושא העיקרי ולהציג את השקפתו שלי על ההבדל בין התיחסות-אובייקט [object-relating] ובין שימוש-אובייקט [usage]. בתיחסות-אובייקט הסובייקט מניח לשינויים מסוימים בעצמי להתרחש, שינויים מן הסוג שגרם לנו להמציא את המונח 'תקתקיס'. * האובייקט שעשה בעל מושמות. מגנוני השלכה וההוויות פעולים כאן, והסובייקט מרוזן במידה כזו, שימושו ממנו מתגללה באובייקט, אך הוא מועשר ברשות. לשינויים אלה מתחולוה מידיה מסוימת של מעורבות גופנית (קלה ככל שתהיה) לעבר התרגשות, בכיוון שהיא התפקיד שברוגזמה. בקשר זה ואני משמש בכוונה את אזכורו של היבט התיחסות שעניינו תרגיל בהזרויות צולבות, דאה ע' 144 להלן. יש להשメתו כאן כי הוא שיריך לשלב התפתחות שבא אחריו שלב התפתחותות שאני עוסק בו במאמר זה, ולא לפניו; כמובן, שלב היציאה מהתפקיד עצםית והתיחסות אל אובייקטים סובייקטיביים, והכינסה אל מלככת השימוש באובייקט).

התיחסות-אובייקט היא חוויה של הסובייקט שאפשר לתארה מנוקדת מבטו של

* cathexis הוא תרגומו השוני בחלוקת של סטרטגיית לושא גרמני של פרויד, *besetzung*, שנitin לתרגום כתעינה, השקה, או כיבוש. את בעית תרגומו של מושג עתיר משמעותה זו פתרנו באופן מערוב: כ奢וףיע כשם עצם מופשט, שהארנו את הנוסח המקורי, קתקסים, ואילו הפעוטוי בזרות לשוניות אחרות תרגומו בעורת השורש ט.ע.ן.

שימוש באובייקט; ואולם בין שני אלה נמצא הדבר, שהוא אולי הקשה ביותר בהתפתחותו של האדם; ושם המריגו מכל ההצלנות המקדימות הטעוגנים תיקון. הרבר הנמצא בין התיחסות לשימוש הוא הצבת האובייקט בידי הסובייקט מוחץ לתוך שילטתו האומnipotentנית של הסובייקט; כמובן, תפיסת הסובייקט את השלכות. בכר, אני סבור, טמון ההבדל התהומי בין התיחסות לשימוש.

אם אני צודק, כי אז נובע מכך שדעתם בנושא התיחסות הוא תרגיל כל לאנליטיים יותר מן הדיוון בשימוש, מאשר שדרון בתחום התיחסות הורס את האובייקט. פילוסוף של כורסה יכול לטעון מכאן, שאין אפוא בנמצא, בפועל, שימוש באובייקט: אם האובייקט חיצוני הו, כי אז האובייקט נהרס בידי הסובייקט. אבל אם יקום הפילוסוף מכורסתו ויישב על הרצפה עם המטופל שלו, ייוכח לדעת שיש מצב ביניהם. במלים אחרות, הוא מצא שאחרי 'סובייקט מתיחס לאובייקט' בא 'סובייקט והורס אובייקט' (ברגע שהוא עשה חיצוני), ואחריך יכול לבוא 'אובייקט שודד' ועומד בהרים שלו בידי הסובייקט'. אך הוא עשוי לשודד או לא לשודד. כך מופיעה תכונה חדשה בתיאוריה של התיחסות אובייקט. הסובייקט אומר לאובייקט: 'הרסתני' קיומו העצמי של האובייקט, את הסגולה של 'הוא היה שם כל הזמן'. הקורה ייוכח לדעת שאליה הן הבעיות המוטיביות אותן כשר אנחנו מתבוננים בתחום שביקשתי להפנות אליו תשומת לב, בעבודתי על מה שכינתיTOP甫ות מעבר.

אבל שנייה והרביעי זה בכר שהתייחסות ניתנת לתיאור מנוקדת מבטו של הסובייקט האינדיווידואלי, ואילו שימוש איינו ניתן לתיאור אלא אם מקבלים את קיומו העצמי של האובייקט, את הסגולה של 'הוא היה שם כל הזמן'. הקורה ייוכח להפנות אליו תשומת לב, בעבודתי על מה שכינתיTOP甫ות מעבר.

לפי שעיה אני לדין וזה בכר שהתייחסות ניתנת לתיאור מנוקדת מבטו של הסובייקט האינדיווידואלי, ואילו שימוש איינו ניתן לתיאור אלא אם מקבלים את קיומו העצמי של האובייקט, את הסגולה של 'הוא היה שם כל הזמן'. הקורה ייוכח לדעת שאליה הן הבעיות המוטיביות אותן כשר אנחנו מתבוננים בתחום שביקשתי להפנות אליו תשומת לב, בעבודתי על מה שכינתיTOP甫ות מעבר.

אבל שנייה והרביעי מתרחש אוטומטית, בתהילך הבשלה בלבד. וזה הפרט בו אני עסוק. מנקודת מבט קלינית: שני תינוקות יונקים מן השד. האחד יונק מן העצמי, מאחר שהשו והתינוק עדין לא געשו (בשביל התינוק) תופעות נפרדות; התינוק השני יונק ממוקור שאינו-אני, או מאובייקט שאפשר לנוהג בו קלות-זראש בלי שהדבר ישפיע על התינוק, אלא אם האובייקט גומל לו בנקמה, אמונות, כמו אנליטיים, יש בהן טבות ויש שנין טבות-דיין; מקטצת מטוגנות ומקצתן אין מטוגנות להעיבר את התינוק מהתיחסות לשימוש.

אני מבקש להזכיר כאן שהמאין המהותי במושג אובייקטים של מעבר ותופעות מעבר (כפי שהציגתי את הנושא), הוא הפלדוקם. וקבלת הפלדוקם; התינוק יוצר את האובייקט, אבל האובייקט כבר היה שם, ממתין להיווצר ולהיעשות אובייקט טעון. ניסיתי להסביר את תשומת-הלב אל צד זה של תופעות המעבר, כאשר טענתי שלעפי כליל המשחק, ככלנו יודעים שלעלום לא נעמיד את התינוק ב מבחן ונتابע ממנו להסביר על השאלה: האם יצטראותו או מצאתאותו?

עשינו אני מוכן ומוזמן להציג את התזה שלי. דומה שאני חושש להגיע לכך, כאילו אני פוחד שברגע שאציג אותה, מטרת החיבור שלי באה אל קצה, והויל והתוה פשיטה כל-כך.

כדי להשמש באובייקט, על הסובייקט לפתח יכולת להשתמש באובייקטים. וזה חלק מן השינוי לעבר עקרון המזיאות.

יכולת זו אין לומר שהיא מולדת, ואף אין לקבל את התפתחותה באדם כדבר מובן מלאיו. התפתחותה של יכולת להשתמש באובייקט היא עוד דוגמה לכך שתהילך הבשלה תלויה בסביבה מאפרשת.²

מבחן סדר הדברים, אפשר לומר שהחילה יש התיחסות אובייקט ולבסוף בא

במלים אחרות, בשל הירידותו של האובייקט, הסובייקט יכול להתחילה עתה לחיות בעולם האובייקטים, וכך הוא עומד לזכות ברוחות שאין לו שיעור; אבל את המחיר יש לשלם בקבלת הרט המתמשך בפנטזיה הלא-מודעת, הקשורה להתיחסות אובייקט.

אחרור על דברי. מדובר במקרה שהפרט יכול להגעה אליה בשלבים המוקדמים של התפתחותו הרגשית רק באמצעות הירידות המשמשת של אובייקטים מותעניים, הנთונים באותו הזמן בעיצומו של תהליך הריסה ממשום שהם ממשיים, ונגישים ממשיים מפןיהם נהרטים (בஹותם בני הרישה ומתקלים).

2. ב証明서의 이름은 'The Maturational Processes and the Development of the Facilitating Environment' [The Facilitating Environment]라는 제목입니다. 이는 1965년에 출판된 책입니다. 그 책은 주제로 '인간학적 환경'을 다룬 것입니다.

3. 'Greenacre, 1960'이라는 저자는 존 그린액터입니다. 그는 영국의 통계학자로, 주로 주제로 '인간학적 환경'을 다룬 것입니다.

בעבודה הפסיכואנליטית, השינויים החיווניים המתרחשים בתחום זה יכולים להיות עמוקים. אין הם תלויים בעובדה פרשנית. הם תלויים בהישרדוותו של האגוציטי-התקפות, הפרקיה בבריעון בדבר היעדרו של שינוי איקוטי-לכיוון של נקפה. לפעמים האנליטיקאי מתקשה מאוד לעמוד בתפקידו אלה⁵, ביחוד כשהן מתבטאות בדלוויות, או במיניפולציות הגורמות לאנליטיקאי לעשות בפועל בדברים גורועים מבחינה טכנית. (គונתי לדברים כגון חוסה-אמינוֹת בריגעים, שביהם האמינוֹת היא הדרב-היחיד החשוב, ולהישרדות במונחי הישארות בחיים, והיעדר יכולות של נקמה.)

האנליטיקאי רוצה לפרש, אבל הדבר עלול לחבל בתחילה, ולהיראות למטופל כמיון התוגוננות, כאילו האנליטיקאי הדריך את התקפותיו. מוטב להמתין עד תום השלב הזה, ואו לדון עם המטופל במהלך שקרת. זוהי הת滂גות לגיטימית בחאלט, שכן גם האנליטיקאי יש לו צרכי משלו; אבל פרשנות מילולית בשלה זה איננה ההכרה בתזה שלו, על-כל-פנוי, עניין.

הכל מבינים שעקרונות המציגות מביא את האדם לידי כאס וחרס תגובתי, אבל התזה שלו היא שההרטס מלאה את תפקידו ביצירת המציאות, בהציגו את האובייקט מוחץ לעצמי. כדי שכך יקרה נחוץים תנאים נוספים.

הענין הוא פשוט לבחון את עקרון המציגות בהגדלה חזקה. כפי שהדברים נראים עניין, אנחנו מכירים היטב את השינוי שבעורתו מגוננו השלה מאפשרים לטובייקט להגיע להכרה של האובייקט. שונה הדבר מן העובדה שתקיים עבור הטובייקט בשל פועלותם של מגוננו היחסית של הטובייקט. תחילתה משתמש המתובן במלים שכוחן יפה, כמובן, לשני הרעיון נעות בעת ובונגה אחת, אבל בבדיקה יסודית יתרבר לנו שני הרעיונות בשום אופן זמינים. כאן בדיקות נמקדים את המחקר שלנו.

נראה לי שהרעيون בדברו שלב התפתחותי, הקשור קשר מהותי להישרדות אובייקט, יש בו כדי להשפיע על התיאוריה בדבר שורשי התקופנות. אין טעם באמירה שתינוק בן ימים אחידים מכאן ועד. לעומת זאת, לגיטימי לומר שככל גיל בו מתחיל תינוק להניח לדוד להיות בעמדת חיזוני (מחוץ לתחום ההשלכה), פירוש הדבר שהוא שורס השד הפך לתוכנה אופיינית. כוונתי לדוחף המשמי לתrosso. וזה חלק חשוב ממה שאם עשה – היהת האדם הראשון המלווה את התינוק בוגסה זו של התקפה שעומדים בה ושורדים, גורסה ראשונה מבין הרבה שיבאו בעtid. וזה הרגע הנכון בהתקפותו של הילד, מפני שהוא חלש יחסית ולכן קל למרי לעמוד בהרוכותו ושרודו. ואולם, אפילו אין הדבר פשוט; אין קל לאם מלהגביל תגובה מסווגית כשתינוקה נושא ומכאב. אבל שפה זו, העוסקת ב"shed", היא עגה מקצועית. כל תחום ההתפתחות והטיפול בתינוק מעורב כאן, תחום שבו התאהמה קשורה לתלות.

יושם לב שאף-על-פי שני מעתסים במליה הרס, הדרס המשמי הזה, קשור לכישלונו של האובייקט לשוד. לו לא הכישלון זה, היה ההרס נשאר פוטנציאלי. המלה 'הרס' דרישה לא בಗל הדוחף של התינוק להרים, אלא בשל מועדותו של

⁵ כמודמי שעובדת זו אינה יכולה להיעשות כאשר האנליטיקאי יודע שהמטופל נושא אקורה.

⁶ כאמור של דבר, ההתפתחות התינוק מרכיבת הרבה יותר אם הוא נולד במקרה וחן בפיו, כי

מכאן ואילך, משוחש השלב הזה, מגוננים השלכתיים מסיעים בפועלות ההבחנה כמה שנמצא, אבל אין הם הסיבה לכך שהאובייקט נמצא. לדעתו יש בכך הסתלקות מן התיאוריה הנוגעת לתפיסת מציאות חיזונית רק במקרים המונגנונים השלכתיים של האדם.

בכך כמעט השלם את הצעת טענתי. אך לא לגמר, מפני שאיןי יכול לראות בדבר מובן מallow את קבלת העובדה שהאימפלוס הראשון ביחסו של הטובייקט לאובייקט (הנתפס אובייקטיבית, לא סובייקטיבית) הוא דוחף הרסני. (קדם השתמשתי בביטוי 'קלות-ראש', מתוך ניסיון לחתך לקוריא הודמנות לציר בדמיונו משחו באותה נקודה, בלי להורות בזרה ברורה מדי על הדרך.)

הגנחה המרכזית בתזה זו היא שהסובייקט אינו הורס את האובייקט הסובייקטיבי (חומר השלכה); הזרים מופעה ונעשה מופיע במידה שהאובייקט נתפס אובייקטיבית, מציג אוטונומיה ונעשה שיר' למציאות 'משותפת'. זה החלק הקשה בתזה שלו, על-כל-פנוי, עניין.

הכל מבינים שעקרונות המציגות מביא את האדם לידי כאס וחרס תגובתי, אבל התזה שלו היא שההרטס מלאה את תפקידו ביצירת המציאות, בהציגו את האובייקט מוחץ לעצמי. כדי שכך יקרה נחוץים תנאים נוספים.

הענין הוא פשוט לבחון את עקרון המציגות בהגדלה חזקה. כפי שהדברים נראים עניין, אנחנו מכירים היטב את השינוי שבעורתו מגוננו השלה מאפשרים לטובייקט להגיע להכרה של האובייקט. שונה הדבר מן העובדה שתקיים עבור הטובייקט בשל פועלותם של מגוננו היחסית של הטובייקט. תחילתה משתמש המתובן במלים שכוחן יפה, כמובן, לשני הרעיון נעות בעת ובונגה אחת, אבל בבדיקה יסודית יתרבר לנו שני הרעיונות בשום אופן זמינים. כאן בדיקות נמקדים את המחקר שלנו.

שלב ההתפתחות שאנו בוחנים כאן, הטובייקט יוצר את האובייקט מבחינה גילוי החיזוניות עצמה, ויש להוסיף שהוויה ואת תלותה ביכולתו של האובייקט לשזור. (חשוב: הדבר שלשורה, בקשרו זה, ממשען לא למול בנקודות) אם דברים אלה מתרחשים בשעת אנליה, כי אז האנליטיקאי, הטעניקה האנגליתית והמסגרת האנליטית כולם מופיעים כמו שורדים או לא שורדים בהתפקידו והרטנסיות של המטופל. פעילות הרסנית זו היא ניסיונו של המטופל להציג את האנליטיקאי מחוץ לתחום השליטה האומnipotentית, כמובן, בעולם החיזון. בלי חווית הדנסות המרכזית (אובייקט שאנו מוגן) הטובייקט לעולם לא ייצב את האנליטיקאי בחוזן, ולכן לא יוכל לא לחוות מעין אנליה עצמית, ולהשתמשanganlitikai כהשלחה של חלק מהעצמי. במקרה הוגה, המטופל יוכל אז להיוון מן העצמי בלבד, ולא יוכל להשתמש בשדי להשמעין. יתרכן שהמטופל אפילו ייהנה מן החוויה האנגליתית, אבל באופן יסורי לא ישתנה.

ואם האנליטיקאי הוא תופעה סובייקטיבית, מה בדבר הרחיקת פסולת? נחוץ דיון נוסף במונחי פלט.⁴

⁴ המשימה הבאה המוטלת על החוקר בתחום תופעות המעבר, היא לשוב ולנסח את הטעיה במונחי הרחיקת פסולת.

ס' כ' ס

אפשר לTARGET התיחסות אובייקט מנקודת המבט של חווית הסובייקט. לעומת זאת, כדי לTARGET שימוש אובייקט, علينا לחת את הדעת על טبعו של האובייקט. אני מעלה כאן את הסיבות לכך שהחומר להשתמש באובייקט מתחכמת, לדעת, יותר מן יכולת לחתיחס לאובייקטים; וכן שחתיחסות יכולה להיות אל אובייקט סובייקטיבי, אבל מן השימוש משתמש שאובייקט הוא חלק ממציאות המציאות.

אפשר לצלפות ברגע הזה: (1) סובייקט מתייחס אל אובייקט. (2) אובייקט נמצא בתהיליך שבו הוא מתגלגלה, במקומם להיות מוצב בידי הסובייקט בעולם. (3) סובייקט הוודס אובייקט. (4) אובייקט עומד בהרים ושורד. (5) סובייקט מסוגל להשתמש באובייקט.

האובייקט נחרס תמיד. הרס זה נחפץ לתפארות הרקע הלא-מודעת לאhabit את אובייקט ממשי, ככלומר, אובייקט הנמצא מחוץ לתהום השליטה האומnipotentית של הסובייקט.

חקיר סוגיה זו כרוך בקביעה בדבר הערך החיוויי של הרסנות. ההרנסות – יחד עם עמידתו של האובייקט בהרים והישרדותו – מציבה את האובייקט מחוץ לתהום עקרון המיציאות, ואילו בכך הדריך ההרנסני הוא שוצר את תכונת החיזוגיות. קביעה זו היא מרכזית במבהה הטיעון של...

הבה נתבונן לגע בעמוקו המדוק של התקפה והישראלות אלה במדרג היחסים.

פרימיטיבית מהן ושונה תכלית שנייה היא הכהדה. הכהדה פירושה 'אין תקווה': התקקסיס מתנוון, מפני שישום תוצאה אינה משלימה את הרפלקס כדי ליצור התנאה. מצד אחר, התקפה מתווך ועם הקשרה לעימות עם עקרון המיציאות היא מושגת מתחכם יותר, וממנה מואחר מן ההרס אני משער בכך אין כל זעם בהרים האובייקט שדיברתי עליו, אף שאפשר לדבר על שמה כשהובייקט שוד. מכאן ואילך, או מトーך השלב הזה, האובייקט בפנטזיה תמיד נחרס. בשל איות זו, של 'להיות נחרס תמיד', משותה של האובייקט השורד מזוהשת בתור שכאות מחזקת את הגזע הרגשי, ותרמת לקביעות אובייקט. בעצם אפשר להשתמש באובייקט.

הרבך כרוך בניסוח חדש של התיאוריה בדבר שוריית התקופנות, שכן רוב הדברים שכתבו אנגליטיים בנושא זה נוטשו ללא נגיעה בדברים שנדרגו בפרק זה. בתיאוריה האורתודוקסית, קיימת תמיד הנחה שתתקופנות היא תגובה לעימות עם עקרון המיציאות, ואילו בכך הדריך ההרנסני הוא שוצר את תכונת החיזוגיות. קביעה זו היא מרכזית במבהה הטיעון של...

הבה נתבונן לגע בעמוקו המדוק של התקפה והישראלות אלה במדרג היחסים. פרימיטיבית מהן ושונה תכלית שנייה היא הכהדה. הכהדה פירושה 'אין תקווה': התקקסיס מתנוון, מפני שישום תוצאה אינה משלימה את הרפלקס כדי ליצור התנאה. מצד אחר, התקפה מתווך ועם הקשרה לעימות עם עקרון המיציאות היא מושגת מתחכם יותר, וממנה מואחר מן ההרס אני משער בכך אין כל זעם בהרים האובייקט שדיברתי עליו, אף שאפשר לדבר על שמה כשהובייקט שוד. מכאן ואילך, או מトーך השלב הזה, האובייקט בפנטזיה תמיד נחרס. בשל איות זו, של 'להיות נחרס תמיד', משותה של האובייקט השורד מזוהשת בתור שכאות מחזקת את הגזע הרגשי, ותרמת לקביעות אובייקט. בעצם אפשר להשתמש באובייקט.

אני מבקש לסייע בהערה על השתמשות ו שימוש. במילה 'שימוש' אין כוונת 'לנצל'. אנו האנגליטיים יודעים מה פירוש הדבר שימושים בנו – שימוש בנו פירושו שאנו יכולים לזראות את סופו של הטיפול, גם אם מדובר במרקח של שנים אחדות. רבים מן המטופלים שלנו אינם אלינו לאחר שקוší וה כבר מצא את פתרונו – הם מסוגלים להשתמש באובייקטים ולהשתמש בנו ובאנגליזה, בדיק בשם שהשתמשו בהorigם ובआחיהם ובכתייהם. ואולם, יש מטופלים רבים הוזקקים לנו כדי שנעניק להם את יכולות להשתמש בנו. מבחינתם זוהי המטלה האנגליטית. כדי לענות על צורכיהם של מטופלים כאלה, علينا לדעת את מה שאנו אומר כאן על 'כוביחנו' – לנוכח בהרטנותם ולשורד. לבנית כאן תפארות רקע של הרס לא-מודע של האנגליטיקאי, ואנחנו עומדים בו ושורדים, או לחילופין, לפניינו עוד אנליהאת שאין לה סוף.